

## DE LA MORT I ALTRES MOVIMENTS

### V

Dejorn,  
la matinada allarga el son del vespre  
i el del capvespre  
que és el son endormiscat,  
el trànsit-síntesi al bell mig de l'existència:  
l'hora baixa  
quan la lluna marca el cos amb l'esdevenidor passat  
i el passat que s'esdevé,  
present.

Així és com la tardor  
s'arplega tota ella en un instant,  
crepuscle que s'apaga  
i crepuscle que s'encén,  
foc i síntesi del foc.

Des del cim  
(o des d'un racó del cim)  
es veu com puja la tardor:  
arrossega flors i colors,  
temps.

Escadusser,  
trencant l'alba a l'inrevés  
arriba el vespre.

Des del cim  
(o des d'un racó del cim)  
es veu com puja la tardor;  
on és la tardor?  
Desfalleix el temps  
i el cos s'esglaia:

un calfred l'esquinça  
i remou el terra:  
balb,  
l'ombra de cada arbre i la seva ombra  
no són una sola ombra però,  
on és la tardor, fill meu?  
on és la tardor?  
Enmig de la fullaraca,  
de la fulla seca i la barraca  
jeu l'últim calciner.  
L'enuig i el desig del calciner  
són el límit eixordidor  
de la pedra mal·leable  
partint-se sota el sol de maig.  
Creix un temps  
que devalla i s'enfila pels viaranys.  
És estret, l'abisme,  
però és abisme.  
A frec de terra  
el calciner fita els senyals:  
pols nòmada,  
vent,  
aires de ponent:  
el camí és obert,  
el camí que serpenteja els marges,  
s'esllavissa món avall,  
creua les alzines i la terra baixa,  
puny l'aire calent i la migdiada.

Lluny,  
en la immobilitat del repòs,  
solcat per un abisme de trons  
(el tro de la llagosta i el tro del grill  
el llampec del voltor i la trencadissa del pinsà)

el calciner prepara el capvespre:  
la pell bruna,  
l'aire distens  
i el cabell allargassat  
com estries d'heura cap al sol rogenç.  
Així és com,  
en caure la pedra sota l'estri de metall,  
neix el temps:  
el temps d'abans i el de després,  
el temps que, ni sent temps,  
és moviment,  
pas,  
abisme del moment del moviment  
i abisme del repòs.

La volta  
(de pedra, de sang)  
gairebé ja és feta:  
també la desfeta.

Un senyal,  
a trenc d'alba,  
anuncia el retorn.